

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΜΙΖΕΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΘΛΙΟΤΗΤΕΣ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΜΑΝΕΙΣ

Γιατί ζούσε μακριά απ' τόν κόσμο ό Έρρίκος Γουέλμι. Μιά δεσφερική έπίθεσις. Ό κακοϋργεσ αδελφός. Ό σπουργιτοφαια και τά δικαιολογητικά της. Ό ναύτης Σμιθ κι' ή παραξενιές του. Μιά ξαφνική κληρονομία. Πώς την έσπατάλησε. Ό μισάνθρωπος Στάκελι και τό μυστηριώδες άντρον του, κτλ.

ΠΑΡΧΟΥΝ παραξενιές, πού όφειλοντα σέ απλή λόξα, σέ ιδιοτροπιές ανεξήγητες, στην κακή ή την έλλιπή λειτουργία του μυαλού. Μά υπάρχουν και άλλες, όπως ή μισανθρωπία, πού εινε τελείως δικαιολογημένες. Οι μισάνθρωποι συνήθως εινε πλάσματα λεπτά, ενάσθητα, πού πληγώθηκαν βαθειά απ' τούς όμοιους των, και πού καταφεύγουν στη μοναξιά ή δέν θέλουν να βλέπουν κανένα, γιατί όπτεφραν πάρα πολύ, γιατί συζάθηκαν τόν κόσμο. «Τίμες, άγνές, ευγενικές ψυχές, λέγει ένας ποιητής για τούς μισανθρώπους, ή παραξενιές σας πηγάζουν απ' τούς πόνοους σας. Ό μοιρα σας έπληξε βαρειά. Ό τρέλα σας εινε τό αίμα της πληγής σας, εινε ό χυμός πού τρέχει από τό φλοιό του χτυπημένον δέντρον».

Ό πού περιήφημος μισάνθρωπος της άρχαιοτήτος ήταν ό Τίμων ό Αθηναίος, πού τόν άποθανάτισε ό Σαΐξτηρ σ' ένα τόν έργο. Μά και τά νεότερα χρόνια γέννησαν πολλούς διασημούς μισανθρώπους. Ένας απ' αυτούς ήταν ό Άγγλος Έρρίκος Γουέλμι, πού έζησε τόν 18ον αιώνα.

Σάν τό πληρωμένο ζαχαδι ενός ποιήματος τού Σαΐξτηρ, πού, έχοντας κερφίονον στό πλεονό του τό ζουτάρη τού κτηνηού, πηγαίνει στην όχθη της λίμνης κι' εκεί γίνει διάχρονα θεοιά, μακροά απ' τ' άλλα ζαχαδιά, έτσι κι' ό Έρρίκος Γουέλμι, χτυπημένος κατάκαρδα, έζησε και όπτεφρε μόνος, τριάντα όλόκληρα χρόνια, σ' ένα σπίτι, πού εινε στό Γκράφτ - Στοϊτ, έναν απ' τούς πού άποίεφρες δούλους τού Λονδίνου. Άπό τό σπίτι τού αυτό έδιωξε όλους τούς νοικάρηδες. Κανέναν δέν τόν έβλεπε, έκτός από μία γορή ύπηφετρία, και αυτή όμοιος στανιότατα και όταν ήταν πολύ μεγάλη άνάγκη.

Πλούσιος, έξυπνος και ποικταξιδευμένος, ό Γουέλμι ζούσε, πριν μισήση τούς ανθρώπους, στην καλύτερη λονδρέζικη κοινωνία. Ήταν σαράντα χρονών και μόλις εινε γυρίσει από ένα ταξείδι στην Ήταλία, όταν μία χειμωνιάτικη νύχτα τού 1787, την ώρα πού έβγαине από ένα χορό, έπέστη την έπίθεσι ενός κακοποιού, πού τούββαλε στό λαμό την χάνη τού πιστολιού του. Ό Γουέλμι όμως, με μία άπότομη κίνηση, έξήφρε, όρταξε απ' τά χέρια του κακοποιού τό περιστροφό, τό όποιον έντομιατά εινε έκτυσοκοροτση, και ύστερα εινε με φρίκη ότι ό άνθρωπος πού τού εινε έπιτεθη ήταν ό νεότερος αδελφός του, πούην έφορλιστής, κατεστραμένος σέ διάφορες άτιχηές επιχειρήσεις, και ό όποιος ήλιξε, σκοτώνοντας τόν αδελφό του, να τόν κληρονομήση.

Τό περιστατικό αυτό προσέζησε τέτοια φρίκη στον Γουέλμι, όστε άποφάσισε να εγκαταλείψη τόν κόσμο και να ζήση μόνος. Στο σπίτι του, πού εινε μεταβληθεί σ' ένα είδος άντρον, ζούσε με γάλα και χόρτα μονάχα. Όταν έφρωγε χαμιά φορά ένα χοκάδι αήγού, ήταν γι' αυτόν σωστό τομψούδι. Όλο του τόν καιρό τόν περνοφες διαβάζοντας βιβλία.

Όταν γέφρε ό Έρρίκος Γουέλμι, άφηξε τό Λονδίνο και πήγε και κατοίκησε σέ δύο κάμαρες ενός άρχοντιάτικου, πού νοίκιασε, σέ μία τοποθεσία, ή όποία άπέχει μερικά χιλιόμετρα από τό Λονδίνο. Έκει έμεινε ως τόν θάνατό του, δίχως ύπηφετη και δίχως φίλο. Μόνη του τροφή έξυλοφύσαν να εινε τό γάλα και τά χορτάκια. Μονάχα την έποχη τού θερισμού άγόραζε άόρα από τούς χωρικούς σπουργιτία, τά όποια μαγειρνε μονάχος και τά έφρωγε. Αυτό τό έκανε για να έξοδη τούς χωρικούς στο να σκοτώνουν τά σπουργιτία, τά όποια βιάζοντα τά γεννήματα.

Μά εινε και μία άλλη, πού περιέφρη και πού ευφργετική μαניה. Κάθε Κριμαική μάζεσε τά μικρά παιδάκια τού χοριού, τά όποια κατηγόσε και δασκαλευε. Ήταν ό νοινός όλων αυτών των παιδιών. Όταν πέθανε, βρέθηκε να έχη 996 άναδεξιμούς, χορτίσια και άγόρια. Όταν τελείονε ή διδασκαλία, ό Γουέλμι πήγαινε και κλεινόταν στην έκκλησία τού χοριού, όπου έμεινε ώρες όλόκληρες βυθισμένος στους ρειθασμούς του. * * *

Άλλος περιήφημος μισάνθρωπος ήταν ένας ναύτης, όνομαζόμενος Σμιθ. Ό Σμιθ αυτός κληρονομήσε ξαφνικά σαράντα χιλιάδες φράγκα. Μά αντί την περιουσία αυτή να την γλεντήσει ή να την τοποθετήσει σέ καμιά Τράπεζα και να ζή με τούς τόκους της, κατελήφθη μονομιάς άπό μία φοβερή μισανθρωπία, και πήγε και κατοίκησε σ' ένα μικρό σπι-

τάκι μιας κομπολόεως. Κάθε πρωί ό Σμιθ έβγαине από τό σπίτι του και έξέταξε προσεκτικά τις φρυσιγομιές όλων των διαβατιών πού συναντόσε στο δρόμο. Όσοι απ' αυτούς άνηχαν στην άστικη τάξη, τούς καλοφσε να γεμιατίσουν μαζί του. Όσοι ήταν εργάτες, τούς ρωτούσε πόσα ήθελαν για μιας ήμερας έργασία. Άφού μάζεσε μ' αυτό τόν τρόπο δώδεκα άτομα, άντρες, γυναίκες και παιδιά, τούς βόηγουσε στη μεγαλύτερη ταβέρνα της κομπολόεως. Έκει πληρώνε πρώτα τά μεροκάματα τους και ύστερα πρόσφρε σ' όλους ένα θαμιάσιο γεύμα, μετά τό όποιο τούς άφρινε να χορέφουν ως την ώρα τού δείπνου. Κι' όταν έδειπνούσαν, με έξοδά του πάντοτε, τό γλέντι ξαναρχίζε και συνεχίζοντα ως τά μεσάνυχτα.

Ό Σμιθ ήλεγε ότι ή μόνη χαρά πού εινε δοκίμασει σ' όλη του τη ζωή, ήταν τό να έξετελέψη διαφόρους ανθρώπους κάθε μέρα, πληρώνοντας τά έξοδα τού φαγητού των.

Όταν ζούφρε και τις σαράντα χιλιάδες φράγκα, ό Σμιθ ήουχα - ήουχα ανέφρε σ' ένα βατιό και έφργε για τις Ίνδιες. Τό ατιο της μισανθρωπίας του έγνωσθη μετά τόν θάνατό του : Τόν εινε άπατήσης μια γυναίκα πού λάτρευε ... * * *

Άλλος διάσημος μισάνθρωπος και μονομάνης ήταν ένας κάποιος Στάκελι. Ό Στάκελι αυτός, άνθρωπος πλούσιος, υποφόμενος, μά τροφερά παράξενος, ζούσε όλο μονάχος. Ή μεγάλη του μαניה ήταν τό άεικίνητο και προσπαθώσε να τό βρή. Μά όταν, ώστόσο, έπέστη ότι τό άεικίνητο ήταν μια χιμαρα, παρήγοσε την άνάξησή του, αλλά δέν άλλαζε και τις συνήθειές του. Τό κρεβάτι στο όποιο κοιμόταν έμεινε πάντα άσφυγιστο. Έπαυσε τά χέρια του είκοσι φορές την ήμερα, ποτέ όμως τό πρόσωπό του ή τό σώμα του. Για να τόν ύπηφετον εινε δύο γυναίκες, μία πού έμεινε στο σπίτι του και μία έξωτεφρη.

Έπειτη την έποχη ό Άγγλος στρατηγός Μαλιμύφονος έσοβαζε χαρτάκια στη Φινλανδία. Και ό Στάκελι άρρισε να τόν μυηφτα κατά γράμμα. Άφού έγράφε με την κωλοία τόν πάτομα τού τό σχέδιο όλων των πόλεων, κατά τόν όποιον έπετίθετο ό Μαλιμύφονος, έπαυσε κατόπιν μία άξίνα και κατέστρεφε τό πάτομα του, άκολοφύθοντας πάντα πιστότατα όλες τις κινήσεις τού στρατηγού, σύμφωνα με τις περιγραφές πού έδημοσίεφαν ή έφημερίδες. Κάθε πόλις πού πολιορκούσε ό Μαλιμύφονος στοίχιζε στον Στάκελι ένα πάτομα ...

Στό σπίτι του δέν εινε ούτε πολυθρόνα, ούτε κάθισμα. Εινε σάφρη μία βεφειά τρύπα μπροστά στο τζάκι και εκεί έθαζε τά πόδια του, καθήμενος κατάχαμα στο πάτομα. Οι έννοκιαστές τόν κτημάτουν του δέν τόν κατέφραν ποτέ να δεχθη τά χριματά τους. Τους έλεγε να τόν περμίνουν σέ μία ταβέρνα, πού βρισκόταν κοντά στο σπίτι του, κι' όταν πήγαινε εκεί, τούς πληρώνε τά έξοδα πού ειναν κάνει για να τόν επισεφθούν και ύστερα τούς έδιωχνε.

Όταν τελείωσε τις νοικές σπουδές του στο Λονδίνο, ό Στάκελι άρρισε στον άντιβάλαμο τού δωματίου πού έμεινε ένα παλιό πορτ-μαντώ τόσο σαπισμένο και κατεστραμμένο, όστε κανείς δέν τό πρόσεξε. Καμιά δωδεκαριά φοιτητές ειναν κατοκήσει στο ίδιο δωμάτιο, χωρίς κανέναν να τούβθη ή ιδέα να μετατοπίση τό πορτ - μαντώ έκεινο. Τέλος, ένας φοιτητής διάταξε τόν ύπηφετη του να πετάξη τό σαβαβάλασμένο πορτ - μαντώ. Ό ύπηφετης τό άναποδύφισε κι' άξασρα, μέσα από μία σχισμή τού πίσω μέρους, έπεσαν έφτακόσια χρυσά και χαρτίνα νομιαματα. Τά χριματα αυτά άνηχαν στον Στάκελι.

Άντι να βάση σέ χορηματιώτιο ή να καταθέτη στις Τράπεζες τά χριματά του, ό Στάκελι τά έτρυπανε σέ διάφορα σανδία της κοζίνιας του. Στο δωμάτιό του, όπου ποτέ δέν εινε μπει ύπηφετης, ύπήρχαν τριποτιένες εδδ κι' εκεί τρεις χιλιάδες λίρες !

Άλλες λίρες βρισκόφονταν σπουργισμένες στον πάτομα. Όστόσο, ό Στάκελι, έπι δέκα χρόνια, δέν τις σήρσοσε από κάτω. Τις σκοιντούσε με τό λούδι του και τις κλωστούσε από δω κι' από κει ! ...

Και όμως ό Στάκελι δέν ήταν τρελλός. Μία μέρα πού άναγκάστηκε για μία έκτακτη έπείγουσα άνάγκη να εγκαταλείψη τό άντρο του, κοιδέντιασε σέ όλο τό διάστημα τού δρόμου πολλή λογικά και έξυφνα, χορόιδε τις μονομανίες του και εινε ότι μια μέρα θα ξαναγύριζε, ίσως, για να ζήση και πάλιν άνάμεσα στους ανθρώπους, άφήνοντας τις παραξενιές του.

Κι' όμως, δέν κράτησε τό λόγο του. Πέθανε μόνος κι' έφημος, μακριά απ' τόν κόσμο.

